

Озовись

Які без тебе довгі вечори,
І навіть зорі не сміються в небі!
Ти говори, кохана, говори,
Я і крізь далі чую любий щепіт.

Пр.:

*Я у світі набачивсь багато,
Знав і радість, й розлуку, й печаль.
Сірооке мое янголятко,
Я такої, як ти, не стрічав.*

Тебе нема – і пісня не звучить,
Лише ноктюрни заповзають в душу.

Тож озовись, кохана, не мовчи:
Я голос твій далекий чути мушу.

Пр.

Та вірю: буде вечір при свічах,
Скрипаль-цвіркун для нас заграє пісню.

Я знов побачу у твоїх очах...

Весну побачу, а не осінь пізню.

Пр.

Тож озовись, кохана, не мовчи,
Верни свій сміх в осиротілу хату,
Прошепочи в розбурханій ночі –
Ми так ще не домовили багато.